

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Ivnii

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

Maij 27.

NATALES

leris sui veniam à beato præfule habuerint, diuina ultio diu superesse non permisit. Contra verò per martyrem suum Dominus multa miracula operatus est, à Leodiensibus descripta, quibus declarauit cuius sanctitatis & dignitatis vir Dei fuerit.

*Placentius
in 27. epif-
copo.*

*Anonymus
cap. 59.*

Vnde miror Dodechinum & Anonymum chronographum Leodiensem, & Ioannem Placentium, dicere tantum eum obijisse anno administrationis secundo. Sed illi in historicos, ni fallor, inciderunt, qui vel metu, vel violentia Alexandrinorum pressi, gloriosum martyrium obscurare voluerunt. Interim chronographus ille sepultum scribit in ecclesia sancti Lamberti, & quod post mortem dicatur multis miraculis claruisse.

Secunda die I V N I I.

1°. De sancto Adalgiso presbytero.

*Ex libro priore vita, quem legi in Bechlchem apud Io-
uanium, & historia S. Eloquij.*

IN basilica sancti Michaëlis, in Therascia sylua, natalis sancti ADALGISI, confessoris gloriosi. Fuit is presbyter Hibernus, & fratrem habuit sanctum Ettonem, qui Lætijs ad Helpram quiescit: ipse verò, vt in historia Ettonis posteritati est prodictum, inter Isaram & Helpram Christum prædicabat. Quare hoc loco est commemorandus. In suæ historiae libro priore describitur, beati Fursei exemplo cum alijs collegis Corbeiam venisse, & inde diuinitus distributis locis, Laudunum cum Corbicano viro glorioso, & seruis eius Rodaldo & Careberto, qui angelico indicio cellulam construxerunt iuxta montem S. Iuliani, super

per fluuium Oisæ, vbi etiam sanctus Adalgisus fontem, multorum medicinam, ebullire fecit. Exierant autem cum eo venerabiles fratres eius, beatus Etto, & sanctus Gobanus, Corbicani pater spiritualis, pariterque sanctus Eloquius. E quibus Corbicanus pro vendenda hæreditate in Hiberniam remissus est, eoque peracto, reditum parans, piè obiit. Ipse nihilominus cum thesauro remitti voluit sancto Adalgiso. Vnde ad eum cum thesauro per mare aduectus est, inclusus cutibus animalium, & inuolutus linreamini cerato. Beatus verò Adalgisus postquam è Roma reliquias contulerat, & sanctissima vita doctrinam suam firmauerat, cursum suum expleuit, secunda die Iunij. Eilbertus autem Comes, qui suis Walciodorensibus Eloquium dedit, is idem suæ fundationis monasterio, quod sancti Michaëlis dicitur in Therascia, beati Adalgisi corpus acquisiuit. De Gobano meminit Beda, sed non scio quo die, quove loco honoretur.

*Ex historia
S. Eloquij.*

Lib. 3. c. 19.

2°. De reliquijs beatorum Marcell. & Petri.

Ex Eginhardo, & verbis Doctoris Croquetij, Prioris Hasnomiensis.

Romæ, sanctorum martyrum Marcellini presbyteri, & Petri exorcistæ: qui multos in carcere ad fidem erudientes, post dira vincula & plurima tormenta, decollati sunt, sub iudice Sereno. Horum reliquias ex vrbe Roma acceptas, Einhardus Caroli magni Cancellarius, & Gandensis monasterij ad sanctum Bauonem abbas,

varijs monasterijs communicavit. Siquidem Hasnonium, secunda Hannoniæ Abbatia, vt de horum corporibus sibi congratulari solet, sic contra nunc dolet iconomachorum furore feretrum & omnia ^b fere sancta eorum ossa deuastata esse. Claruerunt autem martyrum reliquiæ per Belgiû varijs miraculis, potissimum in tribus monasterijs, sancti Saluij martyris apud Valentinianas, sancti Bauonis Gandæ ad Legiam, & sancti Seruatij confessoris in loco qui Traiectus vocatur. Quæ enim in his monasterijs miracula per sacras reliquias contigerint, ea in singulis libellis suis in locis notabantur, & postmodum in vnum corpus librorum quatuor sunt redacta ab Einhardo siue Eginhardo Caroli Cancellario. Habentur etiam quædam reliquiæ horum martyrum in Moguntina diœcesi, in monasterio eorundem martyrum, quod *Selgenstadt* dicitur: & in villa *Valendar* ad Confluentiam, in diœcesi Treuirensi.

a Id factum est anno 827. vt testantur annales Francorum & *Simonis* lib. 4. c. 115. Sigeberto 826.

b Contra hæc verba solemnem informationem fecerunt mihi que exhibuerunt Hasnonienses ad probandum horum SS. reliquias non periisse.

3°. Memoria Thomæ de Argentolio.

Ex libro obituum cathedralis ecclesie Trebarum.

A Trebati ipso die occisio Thomæ de Argentolio, Præpositi nostri, in ipso ecclesie nostræ gremio propter iustitiam ac libertatem ecclesie, à licarijs interfecti, anno Domini millesimo vigesimo sexto.

Quinta

Quinta die Iunij.

*1°. De sancto Bonifacio, Germanorum
Apostolo, Eobano coëpiscopo, Athalario,
& reliquis, in Frisia martyribus.*

*Ex Vsuardo, Marcellino, historia ad Fuldenses scripta,
Chronologia monasteriorum Germania, & alijs.*

IN Frisia, sancti BONIFACII episcopi, qui de Britanijs veniens, & fidem Christi gentilibus euangelizans, cum maximam multitudinem in Frisia Christianæ religioni subiugasset, nouissimè gladio peremptus, martyrium consummauit cum beato EOBANO coëpiscopo, & alijs seruis Dei. Hic igitur archiepiscopus & martyr natione Anglus, carnalem parentem deserens, Volfhardi ac postea Wigeberti, abbatum Excestriensium, disciplinæ se subdidit. Trigesimo vitæ anno Sacerdotij gradum suscepit, & Traiectum commigrans, per annos tredecim Frisonum, Francorumque gentem in fide Catholica diligenter instruxit. Quibus virtutibus illustris, à Gregorio secundo Pontifice Romano accersitus, ab eo Pontifex consecratur secundo Calendas Decembris, & Bonifacius nominatur cum antea diceretur Winfridus: præstitoque iuramento de fidei puritate conseruanda, Moguntinæ ciuitatis primus episcopus designatus, ad illuminationem totius Germaniæ destinatur. Vnde Germanorum Apostolus dici meruit. Breui enim tempore Franconiæ, Bauariæ, Turingiæ ac Saxonæ populos, Deo acquisiuit, vbique vitia extirpans, virtutes inferens,

In historia
ad Fulden-
ses 5 Iunij
apud 38-
rium.

rens, templa ac monasteria plurima erigens, quibus ministros probatissimos præficiebat. Mortuo autem sanctissimo Willibrordo, Moguntia successorum suum constituit sanctum Lullum, & Traiectensem ad Rhenum archiepiscopatum secundus suscepit. Qui postquam decem & sex annis per Frisiam prædicasset in *Dockum*, oppido nunc Leouardiensis diocesis, anno septingentesimo quinquagesimo quinto, die quinto Iunij, ab infidelibus est oppressus & martyrio redimitus cum suis, quos plures quam quinquaginta in fidei prædicatione cooperatores habebat. E quibus undecim tantum suis nominibus exprimuntur velut celebriores: Eobanus, episcopus; tres presbyteri, Wintregius, Walterus, Adalherus; tres diaconi, Stricbaldus, Hamuntius & Boso; quatuor monachi, Vuaccarus, Gunderherus, Willeherus, & Adolphus. Traiectenses tulerunt martyrum beatorum corpora, ac honorificè sepulturæ tradiderunt: e quibus sanctorum Eobani, Athalarij, & aliquot aliorum, in feretris sunt eleuata in ecclesia sancti Bonifacij. Quæ nunc vocatur sancti Saluatoris, propter sacram Christi Domini Saluatoris imaginem miraculis claram. Sanctum tamen Bonifacium, victi precibus beati Lulli, Moguntiam remiserunt, quem ille in Fuldensi cœnobio, miraculis plurimis insignem, tumulauit. Est autem Fulda monasterium (cuius abbas primas est inter abbates Gallia & Germaniæ) in Buchonia, Germaniæ tractu situm, ad eiusdem nominis fluium, & intra eiusdem nominis ciuitatem. Quod sumibus Carolomanni ac Pipini, beatus Bonifacius prius extruxerat. Habet etiam extra mœnia quatuor alia monasteria, in quatuor angulis, ab abbatibus Fulden-

Fuldensibus fundata. Porrò oppidani in *Dockum*, dicunt non se, sed *Syluanos* homines, in *Sylua* ipsius vicina, quæ *Danhum wolde* dicitur, beatum *Bonifacium* occidisse. Quibus non resisto: sed agnoscant necesse est veteres scriptores eum *pagum*, vico *Dockum*, annumerare. Quare meritò ecclesia in *Dockum* sanctum *Bonifacium* vt *Apostolum* suum, & vt *domesticum* martyrem, honorat. Et cuius corpus retinere non potuit, eius *saltem* sacros calices ad nostra vsque tempora religiosè conseruat.

Wold siue
wond est
Sylua.

Lindanus
panoplia
capite 56.

Quod ad *natiuitatem* attinet, *Vnicelius* *Scotum* nominat: sed *Angli* *Anglum* faciunt, natum *Cridioduni*, in patria *Deuoniensi*, plus minus sex *millium* passibus ab *Excestria*.

Cæterum in hunc *celeberimum* *Germaniæ* legatum, atque *Apostolum*, parum *benignus* est *Ioannes* *Auentinus*, qui refert eum *ceu* *prophanos* *abominatum* esse *diuum* *Vergilium*, & *Sidonium* *Lauriacensem* *archiepiscopum*, qui *celebant* *Abdam* *Græcum* legitime *baptizasse* his *verbis*: *Baptizo te in nomine patris, & filii, & spiritus sancti*, eoque *contra* *beatum* *Bonifacium*, cum non *cederet*, ad *Zachariam* *papam* *prouocasse*. Refert præterea eum *publicè* & *priuatum* *sanctum* *Vergilium* *arguisse*, & *apud* *Zachariam* *accusasse*, quod *assereret* *Antipodes* esse, illudque *perinde* *acceptum* esse, acsi *dixisset* *sub* *terra* *alium* esse *mundum*, *alium*que *solem* & *lunam*. Sed *neutrum* ex *rescriptis* *Zachariæ*, quæ *adhuc* *extant*, * *colligi* *potest*, quibus *tamen* *solis* *iam* *dicta* *Auentinus* *confirmare* *nititur*. Quare *reijci-* antur quæ *ipse* & *eiusdem* *notæ* *damnati* *auctores* *sinistrè* *de* *Apostolico* *viro* *asserunt*, & *non* *probant*: in *nobis* *plusquam* *piaculum* *iudicant*, *dicere* & *non* *probare*. Illis *autem*, dum *non* *probant*, *etiam* *mentiri* *licet* & *fucum* *adhibere*. Cuius *rei* *exempla*, *ultra* *mille*, ex *solis* *Centurijs*, quas *illi* *crepant*, *Magdeburgensibus* *adhiberi* *possent*.

Lib. 3 an-
natum Bo-
torum.

* 5. Iunij.

Subiungam *autem* *nonnihil* *de* *sanctis* *Eobano* & *Athalario*, eo quod *hi* *præ* *cæteris* *beati* *Bonifacij* *collegis*, *Ultraiecti* *sint* *celebriores*.

Sanctus EOBANVS, qui etiam Euban dicitur, episcopus & martyr, collega fuit sanctissimi Bonifacij archiepiscopi, in Frisonum conuersione, & die quinto Iunij in martyrij perceptione. Quiescit in feretro Traiecti ad sanctum Saluatorem, vbi inscribitur chorepiscopus. Chorepiscopum autem hodie Ultraiectenses vocant ecclesiae suae archypodiam. Sed Becanus in historia Hollandiae coepiscopum vocat. Similiter legitur in Bedae Martyrologio, & constanter apud Vsuardum, cuius ea de causa permulta exemplaria consului. Imo & secundus liber historiae beati Bonifacij, expresse episcopum nominat. Habet enim, sanctum Bonifacium, cum suo socio beato Eobano, multa millia Frisonum baptizasse: Eum autem, beatum Eobanum, vt suae senectuti aliquod pararet leuamentum, episcopum Traiecti instituisse.

Sanctus ATHALARIVS martyr, fuit vnus ex praecipuis quos sanctus Bonifacius secum in Frisia habuit & praedicationis & martyrij collegas. Vnde nomen eius & in Litanijs Traiectensis ecclesiae exprimitur, & in collecta diei quinto Iunij, *Deus qui multitudinem populorum deuota sanctorum tuorum Bonifacij, Eobani, atque Athalarij & sociorum eorum, instantia, ad agnitionem tui nominis vocare dignatus es, concede propitius, vt quorum solennia colimus, eorum apud te patrocinia sentiamus.* Ab Anonymo, qui iussu Fuldensium, post sanctum Wilibaldum, beati Bonifacij historiam libris duobus conscripsit, nominatur vt arbitror, Adalherus. Scribit enim beato Bonifacio, praeter sanctum Eobanum episcopum, in praedicatione Euangelij, & in merito martyrij, adfuisse presbyteros tres & totidem diaconos,

diaconos, puta Wintrugium, Walterum, & Adalherum: Stirbaldum, Hamuntium, & Bosonem; item professione monachos, Waccarum, Gunderharum, Willeherum, & Adolphum. Porro corpus sancti Athalarij in tumba portatili quiescit Traiecti in antiquo, vel potius in antiquato, monasterio sancti Saluatoris. Hodie enim est Canonico- rum collegium, vix vllas habens monasterij reliquias, præter nomen & multas diuitias, quas peperit quidem monastica pietas: sed plerisque locis filia matrem suffocauit. Sunt etiam prædicti duo martyres in peculiari honore Erfordix. Scribit enim in Chronicis suis Hermannus Schedel, Erfordiam delata esse corpora Athalarij & Eobani Seueri, episcoporum, & Vincentiæ, quibus aras & basilicas ædificauerunt amplissimas.

Imo multi, inter quos Trithemius, vocant eum vnicum *De Benedi-* sue primum & vltimum episcopum Erfordiensem. Qui ta- *ctinis lib. 3.* men ibidem eum ab Adelhero monacho distinguit. *Quare capite 175.* pressius examinari velim, num Athalarius Traiectensium *cap. 181.* idem sit, cum Adelario Erfordiensem.

2°. De victoria in Vuorong.

Eodem die, Bruxellæ commemoratio beatæ Mariæ semper virginis, instituta ob gloriosam^a victoriam quam hac die apud Woerong habuit Ioannes, huius nominis primus, Lotharingæ, Brabantix, & Lemburgiæ Dux.

a Anno Christi 1288.

O 5

Die

Iunij 6.

NATALES

Die sexta Iunij

1°. De sancto Gudualo archiepiscopo.

Ex historia à Surio edita, & Flandria annalibus.

IN Blandinio, sancti GYDVVALI archiepiscopi & confessoris. Qui in Britannia archiepiscopus fuit, sed relicto episcopatu, secessit in monasterium suæ diœcesis, vbi ad centum octoginta octo discipulos collegit; cumque loci angustia ægrè sufficeret, in hæreditate Meuoti construxit aliud monasterium. Adhuc viuens multis & stupendis clauit miraculis, quæ in historia eius leguntur. Postea barbaris Britanniam incurfantibus, fratres monasterij, sacrum corpus, multis coruscans miraculis, in Franciam pertulerunt, & Arnulphus Flandriæ Marchio, ex autoritate episcopi, per reuerendum & sanctum abbatem Gerardum, curauit transferri Gandauum ad monasterium beatissimorum Apostolorum Petri & Pauli, quod Blandinium dicitur. Cuius translationis annua memoria fit tertio Nonas Decembris. Colitur etiam octauo Calendas Martij alia corporis translatio.

*Id factum
an. 959.
Mejer.*

2. De

2°. De beato Norberto fundatore loci
& ordinis Præmonstratensis.

Ex historia per contemporaneum, & ap-
pendice Sigeberti.

PRæmonstrati, commemoratio domini NORBERTI, primi patris Præmonstratensis, & archiepiscopi ecclesiæ Magdeburgensis.

Qui nondum est catalogo Sanctorum inscriptus; haud propter inopiam meritorum, quæ amplissima habuit, sed, ut opinor, quia id Ordo à Romana Sede petere neglexit. A nobis autem hoc loci dicendum est, quantum ipsi Antuerpienses debeant. Sic enim à contemporaneo scriptum est vitæ eius cap. 34. Antuerpiæ, oppido amplissimo & populoso vnus tantum erat sacerdos, qui curam totius populi gerebat, sed præ nimia multitudine & frequenti negligentia, curæ suæ non satisfacibat: nec credebatur ei, eo quod ipse copula carnali neptem suam in linea tertia manifestè sociam sui sceleris fecerat. Vnde contigit hæreticum, miræ subtilitatis & versutiæ seductorem Tanchelium, in ea gente suæ seductionis locum inuenire. Erat is omnium hominum sceleratissimus, Dei & omnium sacramentorum eius inimicus, & totius religionis & Christianæ fidei contrarius, intantum vt obsequium episcoporum & sacerdotum nihil esse diceret: & sacrosancti Corporis & Sanguinis Domini nostri Iesu Christi perceptionem, ad salutem perpetuam prodesse denegaret. Credebant ei & sequebantur circiter tria millia pugnatorum: nec erat dux, aut episcopus, aut quilibet princeps, qui auderet ei resistere, vel occurrere, vel ante eum apparere, nisi lectam eius sequeretur. Pretioso apparatu in vestibus deauratis, triplici funiculo crinibus intortis, & auriphrygij ligamine triplicatis incedebat: & verbis persuasibilibus, magnisque conuiuiorum apparatibus benevolentiam eorum ad seducendos eos exhauriebat. Et hæc detestanda seductionis execratio, etiam post mortem ipsius hæretici, nullatenus extirpari potuit: quânis duodecim clericorum cõgregatio ab episcopo ad subsidium sacerdotis, qui solus erat, in ecclesia beati Michaelis ibidem poneretur. Tū verò clerici charitate suadente, & euidenti necessitate cogente, patri Norberto, & fratribus eius,

Nunc est
Canonizatus à Gregorio xiiij.
an. 1582.

Sexta Junij
1073. Sabbatij.

Hæresis serpsit per Bohemiam, Alsatiam, Turingiam, Frisiam, in Chronica Hirsburgia, abbate

17.

eius,

* Beatæ
Mariæ.Non. 24.
10. 6. Surrj.

eius, per manus episcopi, hanc eandem ecclesiam cum aliis quibus riditibus, dederunt, confidentes quod Deus meritis ipsius & fratrum, mortiferæ pestis auferret sæuitiam, & tenebris ignorantia depulsis, lumen veritatis repararet. Suscepta est igitur ecclesia à beato Norberto: qui pius prædicator, gentem Antuerpicam per se & suos, ad viam veritatis & iustitiæ reduxit. Et clerici in eodem oppido aliam sibi ædificauerunt*. Legatur de eodem Robertus abbas Montis, in supplemento ad Sigebertum, anno millesimo centesimo vigesimo-quarto, vbi inter alia scribit, beato Norberto prædicante viros & mulieres Corpus Dominicum, quod in cistis & foraminibus per decem annos & amplius reposuerant, attulisse, & per eius doctrinam paulatim ad fidem resipuisse. Ex quibus etiam tum Christianos manu propria sumisse corpus Christi, colligit Pontacus in sua Chronographia. Cæterum non Antuerpiæ tantum, sed etiam Valencenis, ac alibi, per Belgium nostrum, sacras habuit conciones. Cùm autem, pro congregata societate meditaretur ecclesiam Præmonstrati construere, iuit ad habendum sacras reliquias Coloniam: vbi indicto fratribus ieiunio, inuenit corpus vnus ex vndecim millibus. Quod recepit, & simul duo vascula reliquiarum, instar feretri impleta. Sequenti autem die, in monasterio sancti Gereonis, corpus integrum prædicti sancti inuenit, prout latius id describit Rudolphus abbas Trudonensis, qui præsens aderat. Cùmque inde etiam reliquias accepisset, Præmonstratum festinauit. In via autem occurrit ei Ermenluendis Comitissa Namurcensis: quæ ecclesiam in villa Floreffia obtulit, ad collocandum illic fratres. Vnde alterum reliquiarum vasculum Floreffia dedit. Porro vir Dei, qui multo ante renuerat oblatum episcopatum Cameracensem, is postea ad archiepiscopatum Magdeburgensem sic raptus est, vt nullus esset defensionis locus. Cùmque illud onus portaret, remisit ad domum paupertatis suæ cum duobus socijs Hugonem Cameracensem, qui ab initio in societate fuerat: Et iuxta quod vir sanctus dixerat, electione fratrum consecratus est pater Præmonstratensis: socios autem suos Hugo alterum in Antuerpiensi ecclesia, alterum in Floreffensi patres constituit. Habet autem Belgium huius Ordinis abbatias circiter triginta, quarum prima est Floreffia, in Ordine tertia, tam antiquitate quam honore, cui etiam in Kempinia subest hospitale dictum, Postula.

3°. *Appēdix de hæresi Vuilhelmi Cornelij.**Ex libro secundo apum, capite quadragesimo septimo.*

CÆterum, quia mentio facta est hæresis per beatum Norbertum Antuerpiæ extinctæ addam ex Thoma Cantipratensi eius tempore in dicta maritima vrbe Guilhelmu[m] Cornelij vixisse, qui dicebat, sicut rubiginem igne, sic omne peccatum paupertate consumi, ideoque præbendæ beneficium sub prætextu paupertatis perfectæ dimisit. Qui in ecclesia beatæ Virginis cum honore est sepultus, sed post quatuor annos cognita & probata malitia, per Nicolaum Cameracensem episcopum, quasi stirps inutilis, eiectus est & combustus. Obijt autem is Nicolaus de Fontanis, anno millesimo ducentesimo septuagesimo quinto.

Septima die Iunij.

*De sancto Valentino episcopo Tungrensi,
& de sancto Candido episcopo.**Ex Chronicis Leodiensium, & informatione Traiectensium.*

IN loco ad Mosam, qui Traiectus dicitur, natalis sanctorum VALENTINI & CANDIDI episcoporum. Quorum prior proximus fuit prædecessor sanctissimi Seruatij. Posterior verò causa orationis illuc venit ad sepulturam Seruatij, & ibidem permansit reliquo tempore vitæ suæ, vacantis episcopatus officium supplens. Reliquiæ vtriusque in summo altari asseruantur, & natales cum translatione sancti Seruatij concurrunt: Treuiris tamen Valentinum celebrant ad diem decimum sextum Iulij.

Octava

Octaua Iunij.

De sancto Medardo episcopo Nouiomensi.

Ex officio episcopalis ecclesie Nouiomensis.

Sveffionis, natalis sancti MEDARDI, episcopi Nouiomensis, qui quanti fuerit meriti ostensum est cum in eius obitu cæli aperti sunt, atque ante eum diuina micuerunt luminaria. Fuit hic vir permagnæ sanctitatis, & à pueritia miraculis clarus. Viromandensem præsulatum, multimodis precibus fatigatus, regendum suscepit. Erat autem tunc episcopalis hæc ciuitas à Wandalis & Hunnis destructa: ideoque veritus iterandam barbarorum irruptionem, sedem transtulit Nouiomum, eo quod castrum siue munitio haberetur. Cumque ecclesiam eo in loco feliciter gubernat, moritur sanctus Eleutherius episcopus Tornacensis ecclesie, quem puer futurum esse prædixerat episcopum. Post cuius exequias peracto triduo ieiunio, & solennibus hostiarum victimis Deo deuotè oblati, ab omnibus Medardus pontifex Tornacensis est electus.

In quam electionem Rex, & proceres, & Episcopi comprouinciales consenserunt. Legerant enim vocem populi, vocem esse Dei. Itaque tandem victus consensit, atque tam Pontificali quam Regali auctoritate duas illas ecclesias vnã fecit, honore tamen cathedrali vtrique permanente. Et mox Flandrensi gentem ferocem, per quindecim annorum spatium, ad diuinum cultum informare indefinenter elaborauit: eosque non sine multo labore, incredulos & infideles, ad fidem educavit catholicam.

catholicam. Obdormiuit anno quingentesimo
 quinquagesimo sexto, eiusque corpus Clotarius
 Rex lugentibus filijs eripuit, & suis humeris sustu-
 lit, Sueffionis sepeliendum, vbi super ipsum basi-
 licam cœnobialem decenter ædificauit: quam ob
 amorem sancti Medardi Gregorius amplissimis
 priuilegijs exornauit. Natalis est die octaua Iu-
 nij, quo die vitam eius virtutibus plenam, vt est
 in Bedæ Martyrologio, conscriptam habet tomus
 tertius Suriij, eandem videlicet, quam per Octa-
 uas legit Nouiomensis ecclesia.

*Lib. 12. epi-
 stola 32.*

Vndecima die Iunij.

1°. *De sancto Remberto Flandro, e- piscopo Hamburgensi.*

*Ex historia apud Surium, & Albertum Crantium
 Hamburgensem.*

Remæ, sancti R E M B E R T I archiepiscopi &
 confessoris. Qui natione fuit Flander. Cùm
 enim sanctus Ansharius in Thorolto monaste-
 rio moraretur, vidit inter pueros in ecclesia
 grauiter se gerentem Deo dilectum Rembertum
 quem consentientibus parentibus, in prædicta
 cella seu monasterio nutriendum, & scholasti-
 cis disciplinis imbuendum commendauit. Ac
 deinde è schola dimissum, indiuiduum suæ lega-
 tionis comitem habuit & in episcopatu successo-
 rem. Prophetico enim spiritu, quo plenus erat,
 longè ante prædixit, eum sibi in pontificali ca-
 thedra successurum, & gratia meritorum in cæ-
 lesti regno fore consortem. Erat autem sanctus
 Rember-

Iunij. II.

N A T A L E S

Num. 12.
1. Cor. 9.

Noord-
wijck,
est in agro
Emsdano.

To. r. Surij.

Rembertus, iam archiepiscopus, cum Moysse mi-
tissimus vir, & cum Apostolo omnium infirmita-
tibus compatiebatur, præcipuam curam habens
in eleemosynis pauperum, & in redemptione capi-
tiuorum. Cumque plures tenerentur à Danis,
quàm illius ære redimi poterant, sacra etiam vasa
distraxit, & miserorum redemptioni impendit.
Scribit autem Baño Corbeiensis abbas, quod in
Nordwilde pago Frisiæ existens, barbaris Danis ir-
ruentibus, agricolas & indigenas Christianos
adhortationibus confortauerit, vt contra Chri-
stiani nominis hostes armati occurrerent: ipsumque
per preces & lacrymas contra eos pugnasse, &
celeberrimam victoriam obrinuisse. Cædebantur
enim magna ex parte hostes: alij ad naues reuer-
tebantur. Numerata tunc sunt cæsorum capita, &
inuenta decem millia, trecenta ac septuaginta o-
cto. Alacritas enim vincientium, & victoriam
suam admirantium, effecit vt diligenter cadauera
cæsorum (quod aliàs fieri non consuevit) nume-
rarentur. Monstrarunt autem diu incolæ locum
in quo sanctus dum pugnaretur, orarat, perpetua
viriditate, etiam brumali tempore, insignem.
Multis præterea miraculis Dominus sanctum
suum, etiam viuentem illustrauit: cæcum illumi-
nauit per Confirmationem: sed & filium Regis
Franciæ à dæmonio liberauit. Sunt & alia multa
de sancto viro copiosè in eius vita exarata. In
quibus & illud est memorabile, quod statim vt or-
dinatus fuit episcopus, professionis monasticæ
habitum suscepit in noua Corbeia, eamque
professionem obseruauerit, quatenus labores e-
piscopatus permittebant. Natalem eius celebrant
quidam die quarta Februarij: sed Hamburgenses
celebrare

celebrare solent die vñdecima Iunij, & per Octa-
uam. Thorolti autem nullum superest monaste-
rij vestigium, quod Nordmannis debemus, sed
est Canoniorum diui Petri collegium.

2°. *Appendix de puero Achas.*

Ex Thoma de Cantiprato.

CLaruit etiam Thorolti Achas, qui puer septem anno-
rum obiit anno millesimo ducentesimo vigesimo.
Cuius ad tumulum nemo psalmum centesimum trigesi-
mum nonum finire quirit, iudicantibus plerisque, bea-
tam pueri animam precibus non egere. Tantum de eo
Meierus in Flandriæ annalibus, Sed nobis magis eius ce-
lebranda est memoria ex Thomæ de Cantiprato libro se-
cundo de apibus. Scribit is suo tempore puetum Achas
honestis parentibus natum, in *Thorouth* Flandriæ oppi-
do, quinquennem visis Minoribus à parentibus multis
lacrymis obtinuisse eorum habitum; pecuniam exhor-
ruisse, & ad reliquas Ordinis consuetudines animum ad-
iecisse. Vnde cognouerunt habitum ab eo non fuisse pue-
riliter expetitum. In plateis pueros si distorti essent mo-
ribus, arguebat, & pœnas inferni proponebat: bonis ve-
rò gloriam inculcabat. Interdum docebat eos orationem
Domini. ani & salutationem Angelicam, adeo vt & senes
eius prudentia delectarentur. Patrem sæpe arguebat per
verba quæ à presbytero in sacra concione audierat. Matri
cùm in solemnitate rubicundis vestibibus templum intras-
set, imaginem crucifixi ostendit, & dixit; Intuere mater,
& videas Iesum Christum nudum in cruce pendentem,
sanguine rubricatum, & tu te in contumeliam eius vesti-
bus scharleticis adornasti? Cui illa acquieuit. Cumque
somma esset eius morum dignitas, orationis sedulitas,
non dum septennem ætatem implens, raptus est, nè mali-
tia mutaret intellectum eius. Appropinquans autem
morti, confessus sacramentum corporis Christi postula-
uit. Quod cum propter generalis Concilij vetitum, in-
rati ætate negaretur, manibus in cælum extensis dixit;
Tu nosti Domine Iesu Christe, quod meum summum
desiderium est te habere. Petiui te, feci quod debui. Et

*Cap. 23.
In priore
editione
cap. 27.*

Sapient. 4.

spero quod tui præsentia non frustrabor. Ad sepulcrum eius fratres nullo conatu, nulla reiteratione, psalmum De profundis, finire vel dicere potuerunt, ut inde intelligeretur suffragijs orationum sanctam animam non indigere. Credo, inquit Thomas, quod & idem mihi ad sepulcrum illius contigerit roganti. Parentes verò post mortem prolis, sæculum deseruerunt, & pater ordinem Prædicatorum est ingressus; mater verò Cisterciensium.

Duodecima Iunij.

1° De S. Odulpho, canonico Ultraiectensi.

Ex historia, tomo tertio Surij, Passione Frederici tomo quarto, & Becano historico Ultraiectensi.

Traiecti, sancti ODULPHI, presbyteri & confessoris. Ad cuius meritum ostendendum, cum omne eius ædificium flamma vorax absumsisset, baculus quo seniles artus sustentare consueverat, in quo & tabellam ceratam ad nomina fidelium annotanda habebat, illæsus reperi- tus est, adeo ut nè vnus quidem apex in cera deperierit. Hic temporibus Ludouici Augusti, voluit post presbyterium suum summæ reuerentiæ locum Traiectum adire, sed parentum precibus eniçtus, ecclesiæ populique Oorschotensis aliquamdiu pastor fuit: Verum non multo post cœnobiticæ & communis vitæ clericorum Traiectensium amantissimus, ad eos migravit. Quo loco tunc erat magnæ sanctitatis episcopus Fredericus, qui sanctum honore condigno suscepit. Ipse vicissim sub tanto præfule erat omnibus ardens diuini luminis lucerna, strenuus in vigilijs, potens ieiunijs, in oratione sedulus, in sacra le-
ctione

Etione studiosus, in eleemosynis largus, in pauperum cura celebris, in hospitalitate feruens, in distribuendo res ecclesiasticas prudens; neque aliud ab omnibus, & ab ipso præsule habebatur, quam pater cœnobij. Cumque prædictus sanctus Fredericus feroces Frisones, nec per se, nec per archidiaconos reuocare posset, aduocauit sibi sanctum Odulphum; qui palmam martyrij expectans, lætus eo peruēnit, populum prædicatione atque Evangelica eruditione ad viam summæ veritatis conuertit, & iam ad se reuersum, per aliquot annorum curricula erudiuit. Inde Traiectum reuersus, plenus annorum & pietatis modica febris obdormiuit. Et post mortem multis miraculis claruit, tam Traiecti, vbi ad sanctum Saluatorem quiescit, quam Stauriæ in Frisia. Festum sanctissimi huius Canonici, celebre est per totam diœcesim Traiectensem, pridie Idus Iunij. Refert autem ANNO 1342. Becanus Hollandensis Chronographus, inter sui temporis gesta, Hollandos in bello contra Orientalem Frisiam nullum infortunium passos esse, quoad vsque beati Odulphi confessoris monasterium impugnaverunt. Hoc autem impugnato, non Frisonum, sed Dei virtute ibidem interiisse Wilhelmum Hollandiæ Comitem, cum multis nobilibus & præclaris armigeris. Sunt autem complures ecclesiæ, inter quas collegiata Loffensis, in eius honorem Deo dedicata.

Hic autem moueri potest difficultas, quomodo canonicus vocetur, cum habitauerit in monasterio sancti Saluatoris? Regulares ad id responderent, quod sui Ordinis canonicus fuerit. Ad quod probandum multa adfert, author Roseri exercitiorum Ioannes Momburnus Bruxelensis, ex Regulari abbas Liuriacensis, in libro quem inscripsit Venatorium ordinis Regularium. Id autem est

ex parte admittam, est tamen in quo dissentiam. Constat enim basilicam seu monasterium sancti Saluatoris, ab initio foundationis suæ nunquam fuisse proprii nominis monasterium, sed in eo clericos seu fratres intra claustrum liberos vixisse, hoc est, sine professione, sub obedientia episcopi. Qui enim hodie Canonici, immo & domini Canonici dici volunt, cum tamen vix umbram referunt de antiqua illa Canonice vitæ obseruantia, illi olim cum secundum regulam in communi viuerent, Canonici & domini nomen ignorabant: fratrum autem & clericorum titulis contenti erant. Itaque inter Canonicos, qui hodie distinctionis causa dicuntur regulares & sæculares, mediū vitæ genus amplectebatur beatus Odolphus. Erat enim clericus sine Canonico secundum regulam suam viuens sub episcopo. Hinc factum est, quod Canonici Regulares maluerint eum inter suos sanctos numerare, quam inter Canonicos irregulares, & spinis nimium abundantes. Quo accedit, quod inspectis adibus, quibus inscriptum est sanctum Odolphum Canonicum eas inhabitasse, iam pridem exteri quendam exclamasse audiam: *Canonicus, & sanctus! ego non credo.* Attendebat enim ille communem diuinitum Canonicorum vitam: arctas autem quorundam semitas & priscam Canonicorum disciplinam aut ignorabat, aut ut præsentibus instrueret, ignorare se simulabat. Hinc etiam copluribus in locis dum Canonici ad irregularem vitam declinarent, ijs dimissis substituti sunt aliorum ordinum monachi. Nam & Stauriense diuini Odulphi monasterium, ex beati Odulphi foundatione fuit monasterium clericorum. Sed eos postea ob vitæ demeritum eiecit Andreas de *Cuxy*, vigesimus quintus episcopus Traiectensis, & substituit Benedictinos ex celeberrimo monasterio de *Ostbröck*, quod tunc vulgò carcer Ordinis appellabatur propter disciplinæ obseruantiam. Explicandum autem restaret cur locus ille antiquitus dictus sit monasterium, cum in eo semper Canonici, & nunquam monachi residerint, nisi id alio in loco opportunius à nobis expediri esset. Historia eius extat tomo tertio Suriij & alibi. Est alia manu scripta, cuius initium est; Parentum equidem nobilitate non infima, nec suo tempore obscura, progenitus intra Leodiensis episcopij dicecesim, provincia Telsadria, oppido cui nomen est *Orescor*, extitit oriundus. Quo loco legendum videtur *Oreschor*. Natus est enim Oorschori in capestri Brabantia, ubi in parentum prædio extat ecclesia in eius honorem, quæ intra paucos annos propter multitudinem & vagam habitationem incolatum erecta est in secundam parochialem ecclesiam.

*Becantes Ca
nonicus ca.
42. 56 43*

*Lib. De Ca
nonicis.*

a *Hollandicè vocatur Audtmunster.*

b *Confer 2. Martij, & 14. Aug.*

2°. *De sancta Cunera, martyre Rhenensi.*

Ex historia qua Latinè impressa est tomo secundo Legendæ, Louanij & Colonia, in infantia typographiæ,

IN oppido Rhenensi, sanctæ CVNERÆ virginis & martyris. Ipsa de numero vndecim millium virginum legitur superstes fuisse: sed postmodum per reginam Rheni, eiusque pedisequam, strangulata manutergio, quod in Rhenensi ecclesia est conseruatum. Eam multis miraculis gloriosam, Rhenenses memorantur, per beatum Willibrordum transferri petiuisse idque præmissis fide dignorum testimonijs, cum gaudio eum perfecisse die duodecimo Iunij.

Natalis eius notatur in Martyrologio Ultraiectensi, in die Simonis & Iudæ, sed propter festum Apostolorum & molestias hyemis, solennius recolitur in Iunio, cum maximo hominum concursu. Inuocatur autem peculiariter, quia strangulata fuit contra inflationem & dolorè gutturis.

Die decima quarta Iunij.

De S. Drogone confessore in Seburgo.

Ex historia in Sebourch manu-scripta, & libro 18.

Chronicorum Hannoniæ, cap. 23. & seqq.

IVXta Valencenas in pago *Sobourch*, sancti DRO- B. Drogonē habet Rom. Martyrol. g. GONIS confessoris inclyti, qui miro modo cal- a Baronio editum die 16. Aprilis culosis & ruptis, inuocatus subuenit.

Natus est in villa *Espinoy* dicta, ex parentibus nobiles & diuitibus, sed posthumus puer & cæsar. Cùm enim nondum natus partem a-

mississet, inter diros parturientis matris labores, consilio obstetricum per maternum latus est eie-ctus, sicque natus est utroque parente orbatus. Quod cum decennis inrelligeret, sapius constri-ctabatur, recogitans se maternæ necis occasionem esse. Ad pubertatis autem annos perueniens, cum Abraham peregrinari elegit, & ad villam *Sebourch*, in finibus Hannoniæ sitam, peruenit: ubi circiter sex annis gregem Deo deuotæ matronæ Elisabeth *la Haire*, paut, omnium animos sua sim-plicitate, & morum bonitate ad se trahens. Cum verò ad virilem peruenisset ætatem, ad limina bea-torum Apostolorum Petri & Pauli, atque ad alia famosa loca peregrinatum abiit. Tandem fatiga-tionibus oppressus, ruptisque ventris pellibus, iuxta ecclesiam de *Sebourch* cellulam construi cura-uit, in qua reclusus, solo pane hordeaceo & aqua alebatur. Accidit partem ecclesiæ, eiusque cellu-lam flagrante igne absumi, cumque euocaretur, remansit flexis genibus, se Dei voluntati commit-tens. Et ignis nihil mali ei intulit. Vnde plebs de-uota mox aliam cellulam viro Dei ædificabat. Cum autem annis ferè quadraginta quinque in ea reclusionem fuisset, multæ sanctitatis & patientiæ exemplar in senectate bona, bonorum suorum præmia recepturus, migravit è corpore, anno mil-lesimo centesimo octuagesimo sexto. Et mox affi-nes petierunt corpus sibi reddi, sed in extremis fi-nibus territorij de *Sebourch* multa grauedine op-pressum est, vt moueri non posset. Qui locus vul-gò adhuc Mons gaudij sancti Drogonis dicitur. Quare incolæ ingenti gaudio corpus receperunt, & in sancti Martini ecclesia sepelierunt. Claruit infinitis propemodum miraculis, sanando potissi-mum

mum arenosos, calculosos, & quorum interiora,
 ruptis ventris pellibus, ad inferiora descenderant.
 Vnde pro eius canonizatione apud Apostolicam
 Sedem à diuersis est sollicitatum. Venit autem ad
 eius memoriam calculosus Ioannes Hollandiæ &
 Hannoniæ Comes, qui ibidem latus reliquit qua-
 tuor calculos ad quantitatem nucis auellanae. Vn-
 de incolæ ad principem suum accurrentes expo-
 stularunt absurdum esse, sanctum tot miraculis
 coruscum, in Sanctorum numerum à nemine in-
 scribi, prohibente id Decretali Apostolica: Ab
 ipso restituto apud Romanum Pontificem id soli-
 citandum esse. Quod Princeps libenter se factu-
 rum spondit. Cùm autem Ferrandus Flandro-
 rum Comes bellaret, & per Præpositum Arien-
 sem speciosis promissionibus impetrande cano-
 nizationis ecclesiæ thesauros abstulisset, mox sce-
 leris sui pœnas dedit. Nam in recessu cum omni-
 bus qui aderant ex ponte Scaldis cecidit, & inter
 fluctus aluei impetuosos periit. Quare postmo-
 dum qui præerant Comitatus Hannoniæ, decre-
 uerunt sanctum Drogonem ad locum munitio-
 rem Binchium defetri, vbi annis plus minus no-
 uem remansit, sed nullis legitur claruisse miracu-
 lis. Peregrini autem ad locum sepulcri optata be-
 neficia, secundum suam deuotionem & fidem im-
 petrabant. Quare meritò ad priorem locum est
 relatus. Est autem pagus *Sebourch*, qui nunc vñta-
 tius *A saint Druon* dicitur, spatio duorum millia-
 rium à Valencenis. Quo in loco obiit die decima
 sexta Aprilis, vt habet tabella ad altare eius de-
 pendens. Quidam notant diem decimum quar-
 tum Iunij, sed suspicor eum dicto die eleuatum
 esse Apostolicæ Sedis consensu, & propter impe-

3. Decretal.
 Tit. 45. c. 1.

dimenta Quadragesimæ ac Paschatis, maiores nostros natalem in diem eleuationis transtulisse. Aut fortassis est dies relationis. Historia enim habet mense Iunio relatum esse ex Binchio. Modò festum eius celebratur feria tertia Pentecostes, à clero Valencenensi, & per Octauam. Singulis etiam hebbomadibus, feria tertia, & fermè quotidie ad deuotionem peregrinantium sit Missæ sacrificium, ad honorem sancti Drogonis, & in Collecta inuocatur Deus, vt intercessione sancti Drogonis amici sui, ab infirmitatibus mentis & corporis liberemur, gaudijsque æternis perfruamur.

Ex informatione Egidij Froisurt.

Quod ad Espinoy^a attinet, Latine est Spincetum, celebris pagus, principatus titulo decoratus, habens sacellum in honorem Sanctorum Drogonis & Petri à Lucemburgo dicatum, idque in eo solo exstructum, quod eidem Drogoni dicitur hæreditarium fuisse, & in quo casu matris vtero in lucem est editus. Vbi festum eius celebratur die secunda Iulij.

a Distat non procul à Bassa Orientem versus. Sunt cum in Belgio & alij eiusdem nominis pagi.

Decima quinta Iunij.

De sancto Landelino fundatore Crispinij.

Ex historia eius, qua vtitur Crispiniense monasterium.

IN villa que dicitur Crispinium, super fluuium *Hon.* transitus sanctissimi ac beatissimi patris LANDELINI. Qui in villa quam Vallem vocant, in territorio Cameracensi, ortus est ex nobilissimo

liffimo Francorum genere, temporibus Dagoberti regis, & à beato Autberto episcopo Cameraſi, qui eum de ſacro fonte ſuſceperat, literis & pijs moribus eſt imbutus. Seductus tamen à quibusdam cognatis, auſugit, factuſque eſt nefarius prædo, & nè nomine proderetur, vocauit ſe Mauroſum. Sed tandem diuina potentia preces ſancti Pontificis exaudiuit, atque ei & piæ matri eccleſiæ errabundum ſuum filium reddidit. Qui poſtmodum excoctus diuturna pœnitentia, ab eodem Pontifice & tonsus eſt & militia cœleſtis chlamydem accepit. Cumque ſanctitate excreuiſſet, etiam preſbyterij honore ſublimatus eſt. Poſt trinam autem ad limina Apoſtolorum profectio- nem atque reditum, quatuor conſtruxit monaſte- ria, Lobium, Alnam, Waſſariam, & quartum ad fluuium *Hon*, vbi fontem criſpantium vndarum precibus impetrauit: ideoque locum Criſpinium appellauit, eundemque vomere diuinæ prædica- tionis cum ſanctis ſuis diſcipulis Adelino & Do- mitiano excoluit, præuia tamen auctoritate Mar- tini Romani Pontificis. In natali die hiftoriam habet Surius tomo tertio. Quam etiam habet Criſpinium, magis extenſam, per Philippum ſe- cundum abbatem Bonæ-ſpei, qui ſancto Bernar- do fuit familiaris. Permiſit autem aliquando iu- ſtus & patiens redditor Criſpinium monaſterium militarium virorum beneficio inſiſcari, noſtraque memoria primo iconomachorum furore turpiter prophanari.

Ex Chroni-
cis Camera-
cenſium,
lib. 1. c. 67.

P S

Decima

Decima sexta Iunij.

1°. De reliquijs S. Cyrici mart.*Amandiaci.**Ex historia translationis manu-scripta Amandiaci.*

A Pud Antiochiam, natalis sanctorum martyrum Cyrici & Iulittæ matris eius, qui post dira verbera, & grauia tormenta, martyrij sui cursum capitis obruncatione compleuerunt. Sanctus autem Cyricus paruus fuit puer, sed magnus martyr. Cuius corpus Hucbaldus, Milonis discipulus, ex donatione episcopi Niuernensis, Elnonem attulit, ad sancti Amandi oratorium, anno nongentesimo trigesimo. In ipsa autem allatione clinicus monachus, cui paralyfis membra dissoluerat, restitutus est, fratresque conuocauit vt obuiarent Hucbaldo cum crucibus & cercis afferenti corpus sancti Cyrici, ipseque processioni interfuit cum magno cernentium stupore. Huc spectant etiam antiqua carmina:

*In Chroni.
Elnonensi.**Hucbaldus, famam cuius per climata mundi**Edita sanctorum modulamina, gesta q̄, clamant,**Huic Cyrici membra pretiosa reperta Niuernis,**Nostris inuexit oris, scripsit q̄ triumphum.*2°. De sancta Lutgarde virginis Aquiria.*Ex Thoma Cantiprænsi, & litteris Margareta de Marbais abbatissa.*

IN Brabantia obitus beatæ Lutgardis virginis. Quæ abbatissa præfuit monasterio quod Aquiria dicitur, Gallicè *Aywiers*, ordinis Cisterciensis, duobus milliaribus

ribus à Viridis vallis monasterio. Vbi quantum claruerit virtutum splendore, prophetiæ spiritu, & miraculorum donis, cognosci potest ex tribus libris qui de eius vita exstant, authore Thoma de Cantiprato Dominicano Louanienfi, qui virgini familiarissimus fuit. Obijt ipsa anno millesimo ducentesimo quadragesimo sexto. Non est tamen iuxta meritorum suorum, vt creditur, exigentiam, Sanctorum catalogo à Romana sede inscripta, aut ex loco sepulturæ ad decentiorem leuata.

*Essant 20-
mo 3. Surij
adhuc die.*

a. *Habet eam hoc die Rom. martyrologium à Baronio editum.*

Decima septima Iunij.

1°. *De beati Fulconis, archiepiscopi Rhemorum martyrio.*

Ex chronicis Bertinensium, capitibus 18. 19. 20. 21.

ANno nongentesimo, cædes beati Fulconis martyris, archiepiscopi Rhemorum. Qui cum esset Canonicus ad diuum Audomarum, electus est in decimum octauum abbatem Bertinensis monasterij, quod bis à Nordmannis incensum erat, ideoque villam fortalitijs, aggeribus, & murorum ambitu firmare coepit: sed opus relictum est imperfectum, quando mortuo Hincmaro sublimatus est in Archiepiscopum Rhemorum. Cui tunc successit decimus nonus abbas ex senioribus monasterij, Rodolphus, modicè literatus. Qui ab Elnonensibus Hucbaldum impetrauit, vt ab eo instrueretur. Mortuus est autem Atrebatî anno regiminis octauo. Post quem reassumptus est in vigesimum abbatem beatus Fulco, eo quod Balduinus Flandriæ Comes hanc abbatiam per Caroli simplicis donationem occupare conabatur. Qua etiam de causa vir Dei Atrebatense sancti Vedasti monasterium in beneficium, vt Sigebertus loquitur, seu potius in protectionem suscepit. Balduinus autem post octo ferè annos Compendium misit militem suum Vuinemarum, vt à beato Fulcone & Carolo utramque abbatiam obtineret, sed vir Dei eo flecti non potuit, vt locus religiosus sub laica redigeretur

*Sigebertus
anno 900.
Misit pro
nobile equi-
te.*

geretur potestate. Vnde Vuinemarus ex Compendiensi palatio Rhemosabeuntem ex insidijs lancea perfodit. Cuius corpus Rhemos delatum est ad ecclesiam sancti Remigij. Post quem à iuvene Carolo simplice donationem abbatiæ obtinuit Balduinus iam dictus, miles & laicus, initium dolorum eius loci. Vuinemarus autem Lilariensis, Calui beneficiarius, ab Heruæo beati Fulconis successore, aqua & igni interdictus, in Angliam, inquit Meierus, sibi consciuisse traditur exsilium. Iperius non meminit exsilij, sed quod anathemate percussus in duritia perstiterit, excusando se quod pro senioris sui fidelitate id perpetrasset.

*Meirus an-
no 990.*

*Senior, G.
Seigneur,
Domnus.*

2°. De B Adulpho, Traiectensi episcopo.

*Ex Legendario Sanctorum Anglia, & Catalogo
Scriptorum Britannia.*

Eodem die, Eboracensis ecclesia tribus lectionibus celebrat memoriam sancti Botulphi abbatis, in cuius historia quædam leguntur de beato Adulpho eius fratre Germano, quæ huc adferemus. Nati sunt de Saxonica gente quæ Britanniam bello acquiserat, vnde nobiles quique soboles suas ad Saxoniam, antiquæ stirpis patriam, dirigebant. Ob hoc itaque prædicti fratres inter Saxones monasterialibus imbuti sunt regulis, & arctioris vitæ informati disciplinis: vbi gratia Dei inter perfectiores potestatem adepti sunt docendi. Sanctum igitur ADULPHVM audita eius fama in Traiectensis ecclesiæ episcopum rex sublimavit. Vigilavit enim in præceptis Domini, assidua solitudine excubias celebrans oculis sui, nè insidians lupus de detrimento aliquo commisso, gregi insultaret. Instabat operibus misericordiæ, vigilijs, ieiunijs, orationibus. Actu præuenit doctrinam, in omnibus sanctam agens vitam. Cuius corpus in Ikanho fratri suo confepultum fuit, sed destructo à persecutoribus monasterio, tempore Edgari regis Vlskitelus monachus è terra leuauit, & ad sanctum Ethelwoldum attulit, qui tunc habebatur insignis monasteriorum reparator.

*Cæsarica
10. ca. 9.*

Hæc in Botulphi historia leguntur. Quo etiam pertinent, quæ leguntur in Scriptorum Britannia

nix.

niæ centurijs, Botulphus & Adolphus illustria nomina, ab antiquis scriptoribus celebrati sunt: non ob pietatem modò, verùm etiam eruditionem. Libellus qui de vita Botulphi circumfertur, adfirmat hos nobili fuisse loco natos, & fratres. Monachatus ytriq̃ue perplacuit. Vnde & locus in Icanno, non procul à principe Lindorum vrbe, beneficio Ethelmundi reguli Anglorum australium, eis liberaliter designatus est. Liqueet etiam studuisse illos aliquamdiu in Gallia Belgica, notosq̃ue ibidem fuisse sororibus Ethelmundi, virginibus velatis, à quibus sollicitè regi fratri fuere commendati. Inde etiam elucet Adolphum vel Adulphum, postea Traiectensi donatum episcopatu, virtutibus prænituisse, & vtrumque in Icanno ad orientem Lincolnia fuisse sepultum. Concidit tandem Botulphi monasterium crudelitate ducum Danici exercitus. Hæc antiquarius. Quibus centuriarum scriptor subiicit claruisse eos sub Anglosaxonum regno, anno à Verbi incarnatione sexcentesimo quinquagesimo.

Quæ à nobis fusius dicta sunt, vt studiosis demus occasionem plura de Adolpho eruendi in sancti Botulphi oppido, Comitatus Lincolnensis, & alibi. Quamuis enim in catalogo Traiectensium episcoporum non legatur, verisimile tamen est ex supradictis eum sub sancto Willibrordo claruisse inter Traiectenses coëpiscopos: aut, paulo ante à rege aliquo Francorum Traiectensibus destinatum fuisse episcopum.

Sigebertus, ait Heda, patri succedens, rex constituitur anno sexcentesimo sexagesimo sexto, qui sancto Koniocho dedit Episcopium Traiectense, se-

se, secundum Abbatem Urspergensis. Nec id aliter intelligendum est quam de Ultraiecto, cum in Catalogo episcoporum Tongrensi, & demum Traiectensi ad Mosam nullus inueniatur hoc nomine annotatus. Ex quo clarè liquet apud Ultraiectum ab antiquo fuisse Sedem Episcopalem, licet nomina & series Pontificum nobis per desolationes barbaricas sint inecognita.

Dominica die ante natalé sancti
Baptistæ.

De S. Alena virgine & martyne Foresti.

Ex historia Foresti manu-scripta.

* al. Halena.

IN Foresto, sanctæ * HELENÆ, virginis & martyris, quæ Lewoldi regis gentilis filia unica, iussu patris martyrium tulit, post mortem tot clarens miraculis, ut illis excitatus pater, fidem Christi, baptismi gratiam, simul & peccatorum veniam acceperit. Floruit tempore beati Amandi episcopi, filia vnica prædicti regis. Vnde cum noctu Forestum clanculum ex more iret ad ecclesiam, furtiuas preces Deo fusura, iussu patris gentilis deprehensa, in via violenta brachij extractione palmam martyrij est consecuta. Cum autem capta sanctæ virginis sic contracta esset, ut sacra eius ossa conspicerentur, ne quid inde eriperetur, ex ecclesia quæ sanctæ Halenæ dicitur, translata est ad cryptam matricis ecclesiæ, quæ est sancti Dionysij. Caterum Godscalcus, abbas Affliginensis, anno millesimo centesimo nonagesimo tertio ex crypta retulit sacras reliquias, & populo exhibuit:

hibuit: in qua ostensione multi sanitatem recuperarunt. Instituit etiam festum eius celebrandum Dominica die ante natiuitatem Præcursoris Domini. Est autem Forestum, *Vorst* ad Sennam opulentissimum sanctimonialium Ordinis sancti Benedicti monasterium, apud Bruxellam, diœcesis Mechliniensis, vbi historia exstat latinè manuscripta, & Teutonicè excusa. Ceterum Leoldus in regeneratione Haroldus dictus, rex fuit aut regulus vel princeps, in Dielbeca & circumiacenti regione. Vbi cum coniuge Hildegarde sic de virtute in virtutem ascendit, vt vterque in vita & post obitum mira sit operatus, humati in ecclesia Dielbecana, quam ad honorem beati Ambrosij construxerunt.

Die decima octaua Iunij.

De martyrio beatæ Mariæ dolorosæ.

Ex libris Rubæ-vallensis monasterij, quod est in parochia Woluënsi.

IN pago Brabantino, in parochia sancti Petri Woluënsis anniuersarius dies sanctæ Mariæ virginis, quæ dicta est dolorosa.

Hæc à Domino consecuta est triplicem coronam, voluntariæ paupertatis, castitatis, & martyrij. Cùm enim voto paupertatis voluntariæ & perpetuæ castitatis adornata, per annos multos panem suum laboriosè manducaret, contigit impudicum virum eam adamare: & cum castitatem suam quam Deo & beatæ Mariæ vouerat, pollui non sinit, is virginem de furto argentei scyphi falsò accusauit, & tantum egit apud villicum, vt innocenter sit terræ defossa, & sude transverberata, circa annum millesimum ducentissimum nonagesimum. Quanti autem meriti sit apud Deum testantur miracula. Nam & ante mortem, pro visitaturis

memoriam

Iunij 20.

NATALIS

memoriam Deiparæ Virginis in loco suæ requiætionis, intercessit. Vnde & accusator, postquam septem annis dæmoniacus fuerat, in eo loco restitutus est per Deiparam Virginem, eiusque famulam beatam Mariam dolorosam. Quiescit sub altari Vuoluz, & locus ab ea vulgariter dicitur. *ter allendiger Marie*. Estque vetus confraternitas illius loci, quæ in antiquatâ scriptura dicitur; Confraternitas dilectæ nostræ Dominæ, in capella beatæ Mariæ dolorosæ.

Vigesima Iunij.

1°. De sancto Baino episcopo Morinorum.

Ex catalogo abbatum Fontanellæ, & aliunde.

20. Martij
& 22. Iulij
apud Surin.

IN Fontanelleni cœnobio, natalis sancti BAINI, episcopi & confessoris Qui referendus est ad Belgij sanctos, eo quod Aquilonarium Flandrorum annis aliquot in Teruana Morinorum vrbe episcopus fuerit. Minus tamen apud nos notus & celebris est, quia Fontanellæ in Francia, vbi sancto Wandregisilo fundatori, quinto loco in regimine successit, sepulturam à se electam accepit. Estque iam olim à grauibus viris conscriptum, sanctum Bainum episcopum Teruanæ & Fontanellensis cœnobij abbatem transtulisse anno septingentesimo vigesimo nono sanctos Fontanellenes Wandregisilum, Ansbertum & Wilfrannum ita integros ab omni corruptione cum vestimentis, quasi eo die fuissent sepulturæ traditi.

2. De

2°. *De sancta Aldegunde virgine
Truncinij.*

Ex Martyrologio, & alijs monumentis Truncinij.

IN Truncinio, sanctæ ALDEGVNDIS virgini-
nis, filiæ beati Basini, regis & martyris. Hæc
tempore beati Amandi Deo seruiuit in Trunci-
nio prope Gandauū, vbi etiam cum patre quie-
scit in abbatali ecclesia beatæ Mariæ Ordinis Pra-
monstratensis, in peculiari feretro. Festum vnicum
habet die vigesimo Iunij.

a *Flandricè Drongene.*

3°. *De sancta Ida, quæ Gandavi quiescit.*

*Ex informatione domini Petri Simonis, Archipresby-
teri Gandensis.*

Eodem die, depositio sanctæ IDÆ cuius cor-
pus quiescit Gandavi, in parochiali ecclesia
sancti Ioannis, quæ nunc est collegiata sancti Ba-
uonis. Natalem tamen eius Canonici non cele-
brant. Quid autem fecerit parochialis clerus ante
eorum aduentum, ignorant. Illud tamen in con-
fesso est, magnam olim in ecclesia S. Ioannis pe-
regrinationem, multamque populi deuotionem
in die obitus sanctæ Idæ ad eius altare ac tumbam
contigisse. Sed quæ postea superuenerunt in ean-
dem ecclesiam diuorum Bauonis, Liuini & alio-
rum, celeberrimæ certissimæque reliquiæ, viden-
tur memoriam sanctæ Idæ velut obscurasse.

Cùm autem Cornelius Iansenius, primus, fe-
licis recordationis, episcopus, feretia ecclesiæ
suæ visiteret, quæ annis ferè duobus ob Guesio-
rum persecutionem, in locis secretis & subter-

Q

rancis

raneis latuerant, in vnus scrinij schedula reperit scriptum, *Reliquia sanctæ Idæ, virginis & martyris:* cum tam en historia, quæ in manuscripto quodam libro in veteri ecclesia diui Ioannis seruabatur, habeat eam matrem fuisse sanctæ Ursulæ, & de martyrio ipsius nullam faciat mentionem. Sed utcunque hoc est, reliquæ in munda lintea, & in nouum feretrum sunt translata.

Die vigesima prima Iunij.

1°. De S. Martino, Apostolo Hasbanorum.

Ex Breuiario Tungrensi.

TUngris depositio sancti MARTINI, eiusdem ecclesie episcopi & confessoris: qui conuertit Hasbanos: Hic scribitur Tungris obisse anno salutis ducentesimo septuagesimo sexto administrationis vndecimo. Sanctissimus verò Seruatus, qui cathedram Traiectensem transposuit, eundem multis miraculis coruscum, in argentea theca ibidem conclusisse asseritur. Meritò autem nominatur Hasbanorum Apostolus, quia, ut festi eius lectiones habent, Christum in plerisque Hasbania villulis prædicando, populum ab alta cæcitate liberauit. In *Horion* tamen, & prædicationem eius qua indigni erant, reuerunt, & Apostolicum præsulem hospitio excipi prohibuerunt, & contumelijs affectum expulerunt.

2. De.

2°. De S. Ingelmundo, patrono in Velsen.

Ex historia Velsana, & literis cum ea missis à domino Simone Iusto Amstelredamo, Velsæ oriundo.

IN Hollandia, Velsæ, sancti IN GELMUNDI confessoris. Qui Anglus de stirpe Frisonica cum esset presbyter, & abbas Ordinis sancti Benedicti, temporibus beati Willebrordi, diuino instinctu venit ad fines Hollandiæ: vbi ferocibus & indomitis Kenemarijs verbum salutis prædicauit. Et post multos labores, febris correptus, animam creatori reddidit, & honorificam sepulturam accepit in vico *Velsen*. Vbi etiam præcibus suis aquam de terra produxit. Sanctum autem corpus per mysticam reuelationem creditur * Valdericus, * Est Baldricus de Cleue, decimus quintus episcopus Traiectensis adiuu-
nisse, cum multis alijs corporibus, quibus diocesim Traiectensem honorificè adornauit, anno Domini nongentesimo septuagesimo septimo. Natiuam habent antiqua Missalia Calendis Februarij sed à memoria hominum celebratus est in æstate, die vigesima prima Iunij, quando fortè est eleuatus. Est autem *Velsen*, pagus diocesis Harlemensis, vbi sanctus Ingelmundus etiam mea memoria claruit miraculis, & patrociniò contra dentium dolorem. Sed caput auro inuolutum inde ante aliquot annos furto est ablatum. Cæteræ reliquæ postea à Guesijs per pauimentum templi sunt dispersæ, sed à custode collectæ, & in tuto loco conseruata. Ex iam seruantur Harlemi, quia Velsæ omnes ferè ædes cum trabibus ecclesiæ dirutæ sunt & existæ, partim hostili incursione, partim militum Regis necessitate.

Diuisione
3 cap. 11.

Vulgatum Hollandiæ Chronicon confundit hunc confessorum, cum Wicberto martyre: ut apparet. Dicit enim eum martyrizatum esse à Radbodo barbaro Frisonum regē. Sed quæ superius diximus, ea à Velsana ecclesia accepimus, quam hac in parte tutius sequimur, quàm citatū Chronicō.

Quod ad nomen attinet, in collectaneo cuiusdam Carthusiani notatum inueni, In villagio Hollandiæ dicto *Velsen*, coli. quendam sanctum qui lingua patria vocatur *S. Engelmonds*, sed quod credatur, & à quibusdam dicatur esse sanctus Edmundus.

Die vigesima secunda Iunij.

1°. De sancto Domitiano, confessore.

Ex Martyrologio Crispinij

IN pago Hainoënsi, super fluuium Hainam, in deposito sancti DOMITIANI confessoris. Qui beato Landelino in peregrinatione sua comes indiuiduus existens, & ab eodem, in loco eodem, eremita constitutus, multis clarus virtutibus, migravit ad Christum, & modò cum suo magistro felix requiescit Crispinij. In historia S. Landelini commendatur etiam à ministerio & prædicatione verbi Dei.

2°. De sancta Rotrude, virgine Ghisnensi.

Ex manuscriptis codicibus Audomarensis oppidi.

Decimo Calendas Iulij, sanctæ ORTRVDIS virginis. Sic enim habet Martyrologium ad sanctum Bertinum, quo corpus delatum est ex Andrensi

Andrensi monasterio Boloniensis diœcesis. Alij
vfitatius vocant Rotrudem, quæ literarum inuer-
sio etiam alibi locum habet. Nam Rolandus Italis
est Orlandus. Cæterum quia Bertinenses virginis
historiam ignorant, subiiciam quod de ea exstat in
manu-scripto libro quondam ecclesiæ Morinen-
sis. Huius reuerendum sanctæ virginis corpusculum po-
pulo demonstravit, & inferrauit episcopus Teruanensis
Milo secundus, Arnolde Comite Guisnensi presente,
tempore Petri Andrensis abbatis, qui de ea libellum scri-
psit, quem ad prandium in eius solennitate decimo Kalen-
das Iulij legi fecit: & in Andria monasterio constituit.

Modo ab immemorabili tempore sacratissimum cor-
pus in pago Teruanensi, in ecclesia sancti Bertini requies-
cit, quod populis & clero, me vidente, propalauit dudum
Antonius abbas, mensis Augusti die quinta, celebrata
prius Missa. Est autem Andrense monasterium con-
structum anno millesimo octuagesimo quarto, à
Balduino Comite Ghisnarum: inde autem ad Si-
thienses ablatum esse virginis corpus, mirum non
est, cum constet Ghisnam eis ereptam esse violen-
tia Sifridi Daci militis, qui ibidem castellum ædi-
ficauit, & contra monachos ad Arnulphum Co-
mitem confugit, cui fidelitatem & homagium de
terra Ghisnensi præstitit. Sed Dei iudicium rabi-
nam illam puniuit. Sifridus enim se in castello la-
queo perdidit, & Arnulphi filiam constuprauit, ex
qua Ghisnarura Comites descendentes, velut in-
iusti possessores, Dei etiam manum senserunt.

Ex cap. 22.

§ 4.

Chron. cor. 2

Bertin. cen-

sium.

Q 3 Dic

Iunij 23.

Die vigesima tertia Iunij.

1°. De sancto Vualhero martyre, Pastore Onhaniensi.

Ex lectionibus quas ab Onhaniensi ecclesia accepi.

ONhania, natalis S. WALTERI, presbyteri & martyris. Qui ortus fuit in *Bovinis*, antiquo super Mosam castro. Cumque sine succo vitiorum in humilitate & alijs virtutibus cresceret, seque totum ad seruitutem Dei dedicaret sacerdos, Onhania promotus est in Pastorem & Decanum. Quod de Pastorem Decano siue archipresbytero intelligitur. Singulos enim presbyteros, singulis parochijs statuebat, & inserebat. Cumque Hasteriensis ecclesie presbyterum visitaret, eiusque mores incestuos argueret, dum simul Mosam traicerent, sacerdos felle commotus, remigem alam nauis arripuit, & Decanum spatula remis mactauit: Sic pro iniuria passus est 9. Cal. Iulij. Corpus exanime, Deo miracula operante, vectum est Onhaniam, ad Basilicam S. Martini, quam viuens rexerat. Vbi eius quoque meritis beneficia Dei mira & multa prestantur, & de offertorijs gratuitis populi, aedificium templi amplissimum exstat. Cum autem de imperio & Comitatu Namurcensi gravis esset sub Henrico septimo discordia, libitina siue feretrum patroni Vualciodorum deferebatur. Vnde Vualciodorensis ecclesia patroni reliquijs est honorificata, eiusdemque, vt creditur, meritis territorijs quibusdam beneficiata.

2. De

2°. *De sancto Hidulpho, duce.*

*Ex historijs sanctorum Waldetrudis, Gislens,
& Vismari.*

LAubijs, sancti H I D V L P H I, ducis & confessoris. Erat hic vnus ex proceribus & maioribus regni Lotharingiæ, sub Pipino seniore. Cuius interuentu beata Waldetrudis comparauit sibi Castrilocom, postquam à Gislens admonita erat, vt in eo monte cellulam, siue monasterium, construeret. Erat enim valde inclytus ac nobilis, & secundum temporalem huius sæculi dignitatem potentissimus, & per coniugem suam diuina Christi famulæ propinquus. Hidulphus autem, cum locum à legitimis possessoribus emisset, mox excelsam construxit domum. Qua conspecta, Waldetrudis Christi famula exhorruit, quæ in cellula, toto mundo à se excluso, vni Deo vacare anhelabat. Itaque pius Dominus, eius humilitatem probans, proxima nocte domum illam euertit. Contristatus est inde Hidulphus, sed à sancto sacerdote Gislens, causam ruinæ edoctus, cito humiliorum domum ædificari curauit in latere montis, simulque oratorium in honorem Petri & Pauli Apostolorum, vbi Waldetrudis cum eiusdem instituti religiosis fœminis, castè & humiliter vixit. Huius etiam principis interuentu, beatissimus Vismarus Lobium monasterium, à Landelino fundatum, regendum suscepit. Ex quo loco cum alijs translatus est Binchium. Et festum vtrouque celebratur nono Calendas Iulij. Meminerunt annales Hannoniæ etiam Ayæ vxoris, quæ montibus Hannoniæ in cellula Waldetrudis, quæ nunc est

Canonicarum nobilium collegium, est sepulta, sed non eleuata. Inuocatur tamen in litanijs dictæ ecclesiæ.

Sigeb. an.
no 618.

Error est autem apud Trithemium. in catalogo Sanctorum ordinis diui Benedicti, in quo Hidalphus asseritur ex Duce monachus, abbas & episcopus Lobienfis. Similiter errorem esse arbitror in Gallicis Hannoniæ annalibus, in quibus nominari eum audio Ducem Louaniensem: cum Louanium, eius viri claram memoriam conseruaret, si eum principem habuisset. Quare ex Ratherio & Sigeberto colligere non dubito, Ducem quidem fuisse & principem in Lotharingia, sed Lobiensem, non Louaniensem.

3°. Memoria beata Mariæ Oingniacensis.

Ex informatione Ioannis Frambach Traiectini,
& reliquorum Regularium Oingniacensium.

Oingniaci, transitus dominæ Mariæ, ibidem reclusa. Hæc vulgo de *Oingnies* dicta, primò in *Wilen broeck*, apud Nuellam, se Domino immolauit: deinde propter concursum hominum commigrauit in *Oingnies*, ad sanctum Nicolaum: ubi debitum naturæ persoluit anno millesimo ducentesimo decimo tertio, in vigilia natiuitatis Baptistæ. Vitam eius multa sanctitate & miraculis gloriosam, duobus libris conscripsit Iacobus Vitriacus, Cardinalis Tusculanus, quos Laurentius Surius edidit. Quibus tertium adiecit Thomas Cantipratensis Brabantinus. Exstat etiam in Oingniacensi monasterio officium ancillæ Christi Mariæ de *Oingnies*, cuius initium est ad primas Vesperas, *soleni tripudio*; cæterum officij huius non est vltus publicus, quia non est canonizata: eademque de causa eam non sanctam vocant, sed dominam Marianam, *dame Maroye*. In summo tamen habetur honore. Siquidem in Martyrologio legitur

legitur, octavo Idus Maij. Eodem die, primus aduentus dominae Mariae ad nos. Præterea Iacobus de Vitriaco reliquias decenter reposuit in lapideum sarcophagum, quæ postea anno millesimo trecentesimo trigesimo primo, decentius repositæ sunt ad latus ecclesiæ. Inuocatur religiosè à laborantibus in partu, quæ per indusium eius laneum sæpe liberantur; item à febricitantibus, quibus ex sacri corporis reliquijs articulus argento inclusus osculandus porrigitur. Imago eius depicta est in altari, ac alijs in locis. Tumba in die aduentus & obitus ornatur, ijsque diebus frequentior est ad eius memoriam concursus. Sed & Parochi nonnulli sacrificium Missæ de illa legerunt, ^b absque tamen cantu, nè non canonizaram publicè viderentur celebrare. Habentur in eadem ecclesia tres notabiles sepulturæ trium clericorum, qui eo loci regulam sancti Augustini sunt professi. Prima est Iacobi de Vitriaco, qui Anconensis episcopus & Tusculanensis Cardinalis Romæ obiit, sed ad domum suæ professionis ad memoriam beatæ Mariæ deferri voluit. Hic domum ipsam multis ornamentis, reliquijs, & Apostolicæ Sedis privilegijs ditauit. Altera est Ioannis de Niuella, doctoris sacræ Theologiæ, qui plurimis virtutibus & miraculis effulsi. Hunc relicto decanatu Leodiensis ecclesiæ, ad regulare monasterium Oingniense migrasse scribit Thomas Cantipratenfis in libro secundo apum. Tertia sepultura est fratris ^{Capite 31.} Ægidij de Vualecuria, primi Prioris & fundatoris dictæ ecclesiæ. Est autem Oingniacum ad Sambriam, in ea Brabantie portione quæ Aisa dicitur, sub episcopo Namurcensi, antea sub Leodiensi.

Q

a De

a De qua egregium etiam refert exemplum lib. I. Apum. c. 9. par. 8.

b Postquam hæc scripsit D. Molanus impetratum fuit à sede Apostolica, ut corpus eius in theca argentea altari superponeretur quod factum est anno Domini 1609. Vnde nunc singulis hebdomadis sacrum cum cantu in eius honorem celebratur.

4° De B. Lietberto, Cameracensi episc.

Ex historia in monasterio Domini sepulchri manuscripta, capitibus 66. & literis Jacobi Valesij, Prioris ibidè.

Cameraci, obiit Dominus Lietbertus Cameracensis & Atrebatensis episcopus, à beato Vedasto trigesimus primus, Dominicæ incarnationis anno millesimo septuagesimo sexto. Et quarto Calendas octobris translatus est ab Albrico Remorum archiepiscopo, anno ducentesimo undecimo. In Brachatensi prouincia nobili familia exortus, nomen accepit Lietberti, quod ei valde congruum fuit, quia semper publicam Reipublicæ libertatem promouit. Quo ad literas & mores, profecit in aula Gerardi Cameracensis præfulis, & in tantum profecit, quod iussu episcopi assumatus sit in doctorem puerorum, deinde scholis abstractus, exaltatus est in pontificalis domus procuratorem, ut in ea esset cōsul populorum, iudex multiplicium causarum. Cumque inde à militari dignitate expeteretur, clerus præualuit, & ab episcopo archidiaconatum accepit, cum ministerio præposituræ. Quibus honoribus ita utebatur ut maioribus dignior iudicaretur. Vnde mortuo Gerardo, Cameracensis ecclesia eum episcopum elegit. Ipse autem sese formam iustitiæ & veritatis omnibus præbuit. Inimicitias vitabat cautissimè, ferebat æquissimè, finiebat citissimè. Amorem pecuniarum

cuniæ totius suæ spei certissimum venenum esse credebat. Diligenter seruabat vulgare prouerbum Nemini facias quod pati non vis. Amicis utebatur ad rependendam gratiam: inimicis ad patientiam, omnibus ad beneuolentiam. Cumque vix impetrata dimissione Ierosolyman tenderet, comites habuit ferè ad tria millia, tanta coeunte copia populi, vt exercitus Domini diceretur Ductus tamen per varia loca, & reductus, spe videndi sepulcrum Domini frustratus est, fraude nauarum declinantium insidias paganorum. Cæterum reuersus, ex consuetudine nudis pedibus noctu ecclesias, & cœmeteria circuibat, pro se, suis, & defunctis Dominum exorans. Inter quæ loca erat oratoriolum Dominici sepulcri. Cum enim fames Cameraci multos enecaret, vt vrbis cœmeteria non sufficerent, Gerardus Lietberti antecessor extra muros cœmeterium & ecclesiam in honorem Dominici sepulcri pro sepultura pauperum & peregrinorum consecrauit. Vbi Lietbertus, magistri animatus exemplo, ampliori schemate monasterium construxit, quod ampliatis mœnibus intra urbem est inclusum. Vbi etiam ante quinquennium quam vita discederet, effodi sibi sepulcrum fecit. Testari sunt autem qui morienti adfuerunt, albedinem capillorum ipsius in pristinum iuuentutis rediisse colorem. Quamvis autem in monasterio à se constructo vt sanctus patronus honoretur, & apud plebem sancti titulum ob vitæ merita obtinuerit, in die tamen obitus, & translationis, vigiliis habet solennes mortuorum. Quales sunt Calendis Nouembris. Et tunc mausoleum eius ornatur ramis & herbis. Singulis autem diebus à diacono maioris Missæ ad sepulcrum thurificatur.

Iunij 25.

Die vigesima quinta Iunij.

1°. De sancto Adelberto, archidiacono.

Ex Medelocensium scriptis, historia Switberti, & Chronici Balavia.

Egmondæ, in Kenemaria, sancti ADELBERTI confessoris & leuitæ. Hic filius regis Deiorum, pro Christo dimisit regale patrimonium: & cum sanctus Egbertus instar duodecim Apostolorum, duodecim congregaret Apostolicos viros, quos missurus esset ad prædicandum fidem Christi paganis & barbaris Frisonibus, hunc leuitam undecim presbyteris duodecimum adiunxit: qui anno Domini sexcentesimo nonagesimo, velut duodecim Dominici gregis arietes, prospero vento appulerunt in *Viltenburg*, siue Traiectum. Itaque Adalbertus, primus Traiectensis ecclesiæ archidiaconus, post multorum paganorum conversionem, & laudabilem sanctæ vitæ consummationem, multis miraculis clarus, sepultus est Egmondæ in Kenemaria, quæ etiam Hæmunda appellatur. Vbi sub Theodorico primo Hollandiæ Comite corpus eius de tumulo leuatum est. Theodoricus autem iunior, paternæ deuotionis feruentissimus æmulator, ibidem monasterium construxit Ordinis sancti Benedicti, in honorem S. confessoris Adalberti, quod hæctenus *Egmond* dicitur, in diocesi Harlemensi. Huius denique Theodorici filius, Egbertus Treuirensis præsul, per merita S. Adalberti à valida febre absolutus, eius vitam curauit describi per Medelocenses conobitas, quæ exstat inter historias Sanctorum

torum mensis Iunij. Natalis enim incidit in diem vigesimum quintum dicti mensis.

Est autem Egmondense monasterium & vetustate, & dignitate longè nobilissimum in Hollandia, in quo multi principes tumulati nouissimam tubam expectant, qui illud ad honorem Dei munificè dotarunt. Inter eos etiam Arnulphus sanctitatis & martyrij titulis à multis decoratur. Theodoricus autem Comes nonus è terra sancta redienstam hoc monasterium quã Reimbursense diuo Petro obtulit sub annali tributo quatuor solidorum Frisingensis monetae.

2º. De S. Theodulpho, episcopo & abbate.

Ex itinere in Franciam, & monumentis Lobij.

L Aubijs, beati THEODULPHI episcopi & confessoris, Aut, vt legit Binchiensis chorus, Lobijs, Theodulphi, Rhemensis archiepiscopi & confessoris. Fuit abbas post sanctissimos viros Vrsmarum & Erminum. Vocatur etiam archiepiscopus Rhemensis, eadem, vt suspicor, de causa, qua sanctus Abel: Neque enim historia eius exstat, vnde id certius cognosci possit. Sed tantum itineratio in Franciam. Ex qua constat Ercliacum in pago Laudunensi, patriam sancti Ermini, petiuisse sibi ex Lobijs efferri corpus S. Ermini patroni sui; sed Lobium metuens perpetuam retentionem, misit sub nomine beati Ermini, corpus sancti Theodulphi, qui digno cum honore susceptus est, sed nullum fecit miraculum nisi redeundo, cum per pagum Cameracensem Franciæ fines euasisset. Tunc enim Valence- nis cœpit sub proprio nomine miraculorum luce clarescere.

*De Abel,
s. Aug.*

Iunij. 25.

NONATALES

clarefcere. Vnde illius fisci oppidani in honorem medici fibi diuinitus destinati, ecclefiam dedicare vellent, & fanctum Theodulphum perpetuo retinere deliberant. Sed tandem clanculo sine vilo apparatu, corpus fanctum à Lobienfibus reductum eft, per vim tamen ferè ab ijs qui curati erant, ad Scaldim retinebatur. Translatus eft autem ex Lobio ad oppidum Binchiense, & utrobique natalis celebratur die vigefimo quinto Iunij. Efti ex Lobienfi martyrologio conftet pridie eum caelo natum effe: fed die illo folennizat vniuerfalis ecclefia primam Præcurforis Domini natiuitatem.

3°. De fancto Oduino martyre.

Ex lectionibus Hugar dia.

HVgardia, natalis fancti O D V I N I martyris. Qui ad facerdotij honorem prouectus, singulariter inuigilabat ieiunio, orationi, pfalmodia, & eleëmofynis. Vnde cum iret in villam *Melceles* (aut *Meldaerr*, vt putatur) celebraturus diuina, obuios habuit duos scurras, qui fraude machinabantur extorquere pecuniam, quam pupillis viduis, & indigentibus distribuere eum agnouerant. Sed alter, qui se mortuum simulabat, iusto Dei iudicio mortem obiit: à qua tamen piiffimus Oduinus eum refuscitauit. Postmodum exorta eft quaestio inter agricultorem quendam & filiolum spiritualem fancti Oduini, de mera inter confinia agrorum, pro qua secundum ius & æquitatem decidenda, communi confensu nominatus est arbiter. Beatus autem vir sententiam decedit contra suum filiolum. Vnde is ira percitus, fossoriam

rium à manu patrini suscepit, & in verticem eius violenter direxit; sciditque ei caput medium. Sanguinis autem effusio fontis venas mox aperuit, de cuius lotione multos fuisse restitutos sanitati, perceptum est. Natalem habet in die natali Præcursoris Domini. Ideoque Hugardienses ad diuum Gorgonium Canonici, festum eius, quod duplex celebrant, transferunt in diem sequentem: Et reliquias corporis sacri quiescentes in capsâ, in Processionibus sæpius circumferunt, potissimum tamen vltimo festo Pentecostes.

Est autem Hugardia celebre municipium diocesis & territorij Leodiensis, Brabantia contiguum. Quod cum Baldricus episcopus fossis munire veller, restitit cum exercitu Lambertus barbatus, Comes Louaniensis, & ex parte episcopi trecenti ceciderunt. Ad quorum refrigerium Leodij construxit monasterium sancti Iacobi in insula.

*Historiano-
tata est in
fac. mltit.
Duc. Brab.*

Vigesima sexta Iunij.

1°. De S. martyribus Saluio & Superio.

Ex Martyrologio & historia manu-scripta ad sanctum Saluium.

IN portu Valencianis, sancti SALVII, episcopi Angolifinæ ciuitatis, & martyris: qui in Gallias cum vno comite ad prædicandum veniens, & in villa quæ dicitur *Breusticum*, à Winegardo filio Genardi clam comprehensus, & in capite securi percussus, vnâ cum supradicto comite martyrium suscepit.

*Deijs Iacobus Gu-
sus lib. 13.
annal.
Har. t. 12.
& 4. 1699.*

Natus hic fuit Aruernæ, sed pontificali dignitate insignitus, ad prædicandum verbum Dei ex Aquitania in Gallias venit, cum vno discipulo, qui magistrum nõ tam pedibus quàm moribus sequebatur.

quebatur. Cum autem ex Valencianis ad vicinam
sancti Martini ecclesiam recessisset, Missarum so-
lennibus & verbi Dei prædicatione peractis, à
Genardo fisci procuratore, refectionis gratia est
exceptus. Apud quem superuenit filius eius Wi-
negardus, homo leuis, lubricus, & superbus, qui
mox attendebat qua fraude sancto viro eriperet
aureum calicem, & indumenta preciosa, quæ ob
dignitatem mysteriorum secum ferebat. Beato
igitur Saluio ad ecclesiam Deiparæ virginis Con-
datum egredienti, ad riuulum Bontionem occur-
sit cum complicibus suis, qui omnibus ablati,
beatum virum & discipulum vinculis mancipa-
runt, & in custodiam abduxerunt. Nocte autem
Winegarius custos carceris Winegardo minaciter
perurgente, vtrumque intra carcerem securi trun-
cauit, & corpora in stabulo armentorum sunt de-
fossa, beati Saluij subtus, & comitis ex transfuerso,
in formam crucis. Quorum sepulturæ locum tau-
rus, quasi dux & custos armenti, à reliquis anima-
libus, & ab immunditia conseruauit. Visa sunt
etiam à diuersis luminaria in stabulo. Sed & Ca-
rolus Imperator ter ab angelo monitus est, vt cor-
pora sanctorum quæreret. Quæ inuenta ex mar-
tyrum manifesto indicio, ad ecclesiam sancti
Martini sunt translata, vbi vsque hodie signis &
miraculis clara coruscant. Horum interfectores
Augustus graui pœna multauit, nec tamen ob
hoc in eos ultio diuina cessauit. Martyribus au-
tem tertiam sui fisci partem donauit. Legitur de
ijsdem Idibus Octobris, *In portu Valencianis, eleua-
tio pretiosissimi corporis beati Saluij martyris, ac Anicoli-
sina civitatis episcopi.* Septimo Iduum Septembris,
translatio sancti Saluij martyris, ac Anicolisina civitatis
episcopi,

episcopi, & Superij discipuli eius. Comes enim, quia de nomine ignotus erat, dictus est Superius, quia in inuentione deprehendebatur superius in cre. Porro ad horum martyrum tumulum celebris est Prioratus sancti Salaij extra Valencenas. Solent que ciues primarium festum celebrare: sed feruor ille nimium refrixit.

Sunt autem Valencenae celebre emporium ad Scaldim inter Franciam & Hannoniam, sed haeresibus & direptionibus nostro tempore exagitarum. Sigebertus vocat castrum Valentianas, situm in marchia Franciae & Lotharingae. Superioribus saeculis nominabant fiscum, & portum Valentianas. Videntur etiam nuncupasse pontem Scaldis & Valentinianas.

In Chroni-
cis anno
1006 an.
801. vocat
fiscum Va-
lentianas.

A nostro autem beato Saluio martyre, distinguendi sunt alij eiusdem nominis. In primis Saluius episcopus Ambianensis. * Is enim, quod propria ecclesia testatur, tempore Theodorici regis officium eius sedis suscepit, & beati Firmini martyris corpus inuenit. Et rursus: Saluius episcopus Albigenis, de cuius sanctitate Gregorius Turonensis episcopus scripsit. Et tertio, * Saluius, episcopus doctissimus, qui in Autelianensi Synodo haeretici cuiusdam, qui ex transmarinis partibus pulsus Augustodunum venerat, versutias omnes detexit. Vnde episcoporum sententia e finibus Galliae eliminatus est.

* Audouene
vita Eligij
lib. i. c. 35.

1. Idcirco non recte Meyers an. 801. praedictum Saluium dicit fuisse Ambianensem episcopum.

2. De sancto Baboleno abbate.

Ex Nodgero potissimum, & translatione Simmetrij.

STabuleti, sancti BABOLENI, abbatis & Confessoris: Hic primum fuit abbas Malmundarij; deinde successit Stabuleti sancto Remaclo. Quo in loco quiescunt quoque eius reli-
quia,

Junij 26.

NATALES

Nodgerus
3. Septemb.

quia, altare habet in sui honorem consecratum, atque festum Duplex maius. Historiam non vidi: sed Nodgerus episcopus in vita beati Remacii, Dominus, inquit, & pater Bapolenus ad Remaclum inuisendi quidem causa venit, sed eius inherere magisterio, quam domum redire, maluit. Susceptus est à beato Remaclo officiosissime, & vixit apud eum sine offensione: quiq; instruendus eo venerat, complures suis exemplis ad virtutis studium excitauit. Cernens id beatus Remaclus, secumq; cogitans, ea causa eum missum fore assis à Domino, rogauit ne discederet: cum præterea ob fratres in disciplina continendos Malmundariensi cœnobio, salua in omnibus auctoritate sua, eum præfecit. Deinde in fine libri habet beato Remaclo successisse sanctum Papolenum virum Apostolicum, cuius supra fecit mentionem: Porrò in historia translationis sancti Symmetrij dicitur Babolenus vel Papolenus venisse ex Romano monasterio, quod Gregorius magnus ad cliuum Scauri construxit, eumq; Honorij auctoritate, per Galliam & Germaniam monasteriorum fuisse visitatorem. Quod onus eum à morte beati Remacii, propter citata Nodgeri verba, accepisse opinor: eaque de causa eum dici à quibusdam abbatem diuersorum locorum, Malmundariensem, Stabulensem, Bobiensem, Fossatensem, & sancti Germani in pratis.

3°. De victoria Belgarum contra
Stadingos.

Ex Alberti Crantij Metropoli.

IN agro oldenesche, anno millesimo ducentesimo
trigesimo quarto, victoria cruce signatorum,
contra

contra hæreticos Stadingos. Cuius sacri belli pri-
 marij duces fuerunt Henricus Dux Brabantia, &
 Florentius Comes Hollandia. Erant autem Sta- Li. 7. c. 47.
 dingi, vt habet ecclesiastica historia Hamburgens-
 sis, populi palustres ad fluuiorum ripas, in archie-
 piscopatu Bremensi accolentes, qui libertate ec-
 lesiæ conculcata, nulli parcebant sexui vel ætati,
 responsa dæmonum quærebant, erroneas phitonif-
 sas consulebant, & viaticum salutis æternæ horri-
 bilius quàm debeat exprimi pertractabant: reli-
 giosos & clericos impiè tormentis lacerabant, &
 quos poterant, maximè infinitam rusticorum mul-
 titudinem, in foueam suæ perfidiæ trahebant.
 Quæ cum Gregorio nono per varios episcopos in-
 notuissent, contra eos tanquam infideles crucem
 iussit prædicari: Quam mox supradicti dux & co-
 mes, multique eorum subditi hilariter susceperunt
 amore religionis, & plenariæ indulgentiæ, & di-
 utinæ patientiæ intiaiores, qui eis vt fur bandi ca-
 nes ordinata acie obuiam processerunt, in virtu-
 te Domini Sabaoth inuasert, & hastis, gladijs,
 ac equorum pedibus ita oppresserunt, vt breui
 spatio sex millia ex eis interirent: plurimi fugientes
 in foueis & Vnifera sunt submersi, qui euaserant
 dispersi sunt. Intererant autem huic sacro bello,
 Theodoricus Comes Cliuia: ex Flandris, Guilhel-
 mus dominus Bethunia, Arnorldus dominus Al-
 denardæ, alijque in Flandriæ annalibus nomina-
 ti, Ioannes Iperius Bertinensis historicus dicit
 Hollandiæ Comitem secum habuisse trecentas na-
 ues. Aderat & clerus eminus pro crucis victoria
 supplicans. Ex exercitu autem Dei cecidit Henri-
 cus Comes de *Oldenborg & Wilthuse*, & cum eo pe-
 regrini nouem. Breuiter de hac victoria scribit

Iunij 28.

IN NATALES

Thomas Cantipratensis, in libro Apum. *Quarta*, ait, nostri temporis crux contra Stadingos *pre-*
Lib. 2. c. 2 dicata est, quos in Theutonia Henricus dux Bra-
bantiae, cum suis, strauit.

Vigesima septima Iunij.

De sancto Adelino confessore.

Ex Martyrologio Cripinij, & vita Landelini.

CRispinij natalis beatissimi ADELINI, con-
fessoris Christi. Hic à B. Landelino, super
fluum *Hon* constitutus, vt Christi athleta vitam
virtutibus adornatam sedulò ducens, migravit ad
Christum. In quo loco sepultus fuisse creditur, vt
miracula crebra monstrarunt, sed postea Crispi-
nium translatus, cum magistro adesse monstratur.
Fuit collega sancti Landelini cum tertio Romam
peteret, eiusque in verbi Dei prædicatione, insi-
gnis cooperatur.

Vigesima octaua Iunij.

De reliquijs sancti Benigni martyris.

Ex bibliothecis Raraiectensium ecclesiarum.

TRaiecti, beati Benigni martyris atque Pon-
tificis. Hic propter corporis aut reliquiarum
allationem, nouem lectiones habet vigilia sancto-
rum Petri & Pauli, in collegiatis ecclesijs beato-
rum Martini & Petri.

Sed cuius beati Benigni hæ sint reliquiae, vetus est con-
trouersia, nondum, quod sciam, resoluta. Ideoque eam in-
decisam relinquo.

Constat autem reliquias allatas esse à Baldri-
co pio,

co pio Cluésis Comitis filio, decimo quinto episcopo Traiectensi: qui Othonis primi Consiliarius fuit, & filij eius præceptor. E regione enim reliquiarum beatæ Agnetis superest dicti præsulis Epitaphium:

*Traiectina feris Vrbs Danis versa latebat,
Baldricus priscum reddidit iste decus.*

*Auspicio cuius iam Pontius, Agna, Benignus,
Conseruant Urbem, fulget & ecclesia.*

Die trigesima Iunij.

1°. De sancta Adilia, virgine Orpiensi.

Ex historia propria ecclesia, & narratione domini Petri Longolij, Pastoris ibidem.

ORpij, sanctæ ADILIAE, virginis sanctimonialis: quæ festum habet nouem lectionum, postridie sanctorum Petri & Pauli, & in dicti loci monte, temporibus Childerici, multis sanctimonialibus præfuit. Sed cum esset hospitalitate præcipua, videretque pauciores propter montis molestias eò conuenire, in inferiori loco ædificauit ecclesiam sancti Martini, & ad eam monasterium transtulit cum hospitalitate, ad recipiendos Christianos. Singulari autem pietate recipiebat viros ecclesiasticos de Scotia. Quieuit verò in dicta sancti Martini ecclesia, in crypta ante altare sancti Ioannis Baptistæ, sed inde eleuata est in feretrum. Monasterium autem & hospitalitas, quorum historia meminit, per bella omnino interierunt. Insigne autem eius loci monumentum, est fons sanctæ Adiliæ, cuius aqua, vt à venerando & docto eius loci Pastore intellexi

omnes ædes magni Orprij alluit. Idem assererat se consensu episcopi visitasse sacras corporis reliquias, in die beati Nicolai, anno septuagesimo primo, presentibus venerabilibus viris, indeque odorem fragrantissimum & longè gratissimum se percepisse. Sed & miracula nonnulla se vidisse, ad inuocationem sanctæ Adiliæ, quæ sub idoneis testibus consignauit.

*De gærum
migrationibus,
lib. 8.*

** Louenij
ad s. Gertrudis
Bronij ad
s. Gertrudis.*

Est autem in Alsatia, in apice montis, celeberrimum Hohenburgense monasterium sanctæ Odiliæ. Cuius virginis vulgata historia intantum coincidit cum manuscripta sanctæ Adiliæ, ut non duæ virgines, sed vna tantum videri debeant. Quod mihi ex varijs argumentis non probatur, quànquam facillè admittam duarum virginum eiusdem ferè nominis, historias confusas esse. Vnde Vuolfgangus Latinus beatæ Odiliæ historiam de duplici errore conuincit. Debemus hoc frequentibus vastationibus, & potissimum iusto Dei iudicio, quod quorundam vitæ historia prorsus interciderit: & quorundam probabiliter tantum exister. De quibus certam tum demum habebimus notitiam, quando cum eis facie ad faciem Dominum videbimus. Legitur hæc die in quarundam ecclesiarum Martyrologijs*. Ipso die sanctæ Adiliæ virginis, sororis sancti Bauonis. Vnde Orprienfis sancta Adilia videri posset Hasbana, soror beati Bauonis. Cæterum Orprium est diocesis Namurcensis in Ducatu Brabantia, ibique in officio de Adilia nulla ingeritur Bauonis mentio.

2º. De beata Clothfende.

Ex Martyrologio, alijsq; municipibus Marcens.

*In vita s.
Rictudis,
cap. 8.*

Marcianis, sanctæ Clothfendis virginis, de qua scribit Hucbaldus, quod egregius pontifex Amanus eam sacris manibus è fonte saluari suscepit, atque in omnibus Deo dignam reddiderit: quodque post obitum matris suæ beatæ Rictudis, monasterij eius moderatrix fuerit. Disso autem in loco reliquiarum eius conseruantur, & natalis ex vetusto Martyrologio pronunciat, non tamen in diuino officio aliter recolitur.

2. Videtur esse eius memoria in *Vsu Leodiensi*, die 25. *Julij*.

3°. Memoria beati Arnulphi Cornibout.

Ex narratione potissimum Hieronymi Moor, aliorumq; Patrum Villariensium.

Villariæ, obitus beati Arnulphi *Cornibout*, conuersi, anno supra millesimum ducentesimo vigesimo octauo. Cuius vitam sanctam habent Villarienses à Gouino Bossutensi, Cantorè sui monasterij descriptam, cum lectionibus & notis. Putant enim eum aliquando oblatum fuisse Romano Pontifici canonizandum, sed generale Ordinis Capitulum impediuisse, nè multitudine sancti vilescerent. Nulla etiam eius memoria fit Bruxellæ, nisi quod in Martyrologio, quod vnus Canonicoꝝ collegit, legatur: *In Brabantia transitus fratris Arnulphi de Bruxella conuersi monasterij Willariensis, ubi miranda sanctitatis eius gesta habentur.*

Habuit autem Villaria, quæ apud Dilix seu Tilix scaturigines sita est, multos sanctos viros, quorum omnium ferè corpora decenter in tumbis aliquot simul requiescunt. Celebriores autem agnoscunt, dictum beatum Arnulphum siue Arnoldum, Carolum octauum abbatem, fratrem Comitis de *Seine*, & Conradum nonum, ^a filium Eginonis *Segnos nominat Iulius lib. 6.* Comitis de *Seine*, qui postea fuit abbas Claravallensis, deinde Cisterciensis, denique pet Honorium tertium Cardinalis Portuensis, & Apostolicus legatus in Alemania, vbi etiam Synodum celebravit anno millesimo ducentesimo vigesimo quinto, contra quosdam morum corruptelas. ^b *To 3. Conciliorum in Sarj editione.*

Cæterum horum reliquiæ nunc admodum negligenter conseruantur, & in loco minus decenti quàm olim. Pulchrè scribit Cæsarius Cisterciensis, qui aliquandiu Villariæ Prior præfuit: Godefridus monachus Villariensis, antea nigri ordinis sancti Pantaleonis in Colonia, quantè fuerit religiosita-

gic sitatis, quantæ sanctitatis, quàm feruens in ordine, per sanctas eius reliquias Dominus vsque hodie non cessat ostendere. Nuper per reuelationem leuata sunt ossa eius, & in sacrario posita, reseruanturque pro reliquijs.

a. De hoc Conrado vide egregium miraculum in *Thoma Cantiprat. lib. 1. Apum c. 9.*

b. His adde Gobertum de quo infra 20. Augusti, & F. Walcerum de Traiecto monachum Villariensem de qua *Cantiprat. lib. 2. Apum cap. 26.*

Prima die I V L I I.

1° De sancto Rumoldo, patrono Mechlin.

Ex Martyrologio Mechliniensi.

MAchlinia, passio sancti R Y M O L D I, gloriosissimi martyris atque pontificis, Scottorum regis filij, signis & doctrina mirabilis. Qui regalis celsitudinis solum & pontificalis dignitatis respiciens honorem, Machliniam petijt sibi diuinitus reuelatam: quam octauo Calendas Iulij consecrauit martyrio. Sed quia eodem die sanctissimi Baptistæ & præcursoris Domini celebratur natiuitas, Romanus pontifex Alexander quartus passionem martyris in natiuitatis prædictæ octauis instituit sollemnizari. Sanctus itaque Rumoldus ex parte Scottiæ, quæ hodie Hybernia dicitur, desertis patria, parentibus, nobilitate & archiepiscopatu Dublinensi, Romam iuit; & inde, habita Pontificis benedictione, iuxta Angeli apparitionem, eò peruenit vbi Scaldis fluius in mare se exonerat, naturaque iuxta hunc curriculum labitur ac perfluit. Hec est, Mechliniam, ybi sic fidei rudimenta